

[Rytter.]

vi her er inde paa at lovgive om rene Taktspørgsmaal. Det er jo nemlig i højeste Grad et Taktspørgsmaal, om vedkommende bør udtale sig eller ej. Vi har for nylig haft et Tilfælde, hvor det var meget uheldigt, at den paagældende udtalte sig, men dette, at noget saadant kan forekomme en enkelt Gang, berettiger efter min Mening ikke til at give en Lovregel om Forholdet, og det saa meget mindre, som det havde staaet i Justitsministerens Magt at konstatere, at der her var sket et saa groft Brud paa, hvad der er sømmeligt for en Embedsmand, at man kunde have afskediget ham eller, hvis man ikke vilde gaa til et saa drastisk Skridt, have givet ham en saa kraftig Reprimande, at det skete ikke vilde gentage sig — og selvfølgelig vilde den ogsaa kunne forebygge andre Tilfælde. Om Taktspørgsmaal skal man ikke give Lovregler. Til lige kunde Justitsministeren give Regler for Politimestrene — jeg tror ikke, Domstolene har gjort sig skyldig i noget lignende. Jeg er bange for, at en Lovregel om et saadant Taktspørgsmaal vil komme til at føre for vidt. Der kan nemlig efter min Mening forekomme Tilfælde, hvor det er nødvendigt for en Politiebedsmand at udtale sig om Skyldspørgsmaal, og det afskærer man ham altsaa fra, hvis man giver en Lovregel. Det forekommer mig ogsaa, at selve Regelens Formulering kan give Anledning til Tvivl, idet den er formet absolut, medens der altsaa efter min Mening bør være Frihed til at handle i det konkrete Tilfælde, og maaske bør der gives en Instruks for Politimestrene. Har man først givet en Lovregel, kan man vanskeligt komme uden om den. Det siges, at man selvfølgelig har Lov til at udtale sig, naar det er for at berigtige urigtige Rytter, men det vil jo altid være vanskeligt at afgøre, om der er Tale om en saadan Berigtigelse. Hele dette Spørgsmaal kan vi imidlertid tale nærmere om i Udvalget.

Jeg kommer saa til den ændrede § 1017, hvor man har forandret Ordet „drøfte“ til „fastslaa“. Jeg tror, at ogsaa denne Bestemmelse er uheldig, for hvad vil det sige at fastslaa? Man har altsaa Lov til at drøfte, men ikke til at fastslaa. Her giver man en Regel om noget, hvor det er overordentlig vanskeligt at formulere det rigtige. Det fremgaar af Betænkningen, at man har været inde paa lignende Betragtninger med Hensyn til beskikkede Sagførere og at ville angive, hvor langt de maa gaa i deres Paa-stande, men dette har man opgivet ud fra den Betragtning, at giver man sig til at

lovgive paa dette Omraade, gaar man let for vidt.

Forskriften om, at Pressens Gengivelse skal være „objektiv og loyal“, er jeg en absolut Modstander af. Selvfølgelig skal Gengivelsen være objektiv, det er klart, som Ministeren selv sagde. Men er det ikke forkert at give en Lovregel, naar man saa følger til, at hvis den overtrædes, sker der ingenting? Man henviser til England, men man glemmer, at hvis engelske Aviser ikke er objektive og loyale, medfører det saa kraftige Bøder og Erstatninger, at de nok skal lade være med Gentaalser. Jeg mener, det er urigtigt i en Retsplejelov at give en almindelig Programregel, ganske paa samme Maade som jeg finder det uheldigt at give Lovregler om Taktspørgsmaal.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa, hvad der taler for det ene eller det andet med Hensyn til de store Hovedspørgsmaal. I den Ordføretale, der blev holdt i Folketinget af Hr. Dalgaard, som var Ordfører for Regeringspartiet, blev der gjort Rede for disse Spørgsmaal paa en objektiv og loyal Maade — ganske som der staaer i Paragraffen om Pressen. Men jeg mener, som sagt, det vil være uheldigt at indføre Regler om Taktspørgsmaal og Programregler, naar det saa tilføjes, at hvis man overtræder dem, har det ingen Konsekvenser. Jeg tror imidlertid, at vi forholdsvis let vil kunne naa til Enighed i Udvalget.

Buhl: Det Forslag til Lov om Ændringer i Retsplejeloven, der her foreligger til Behandling, angaar jo for en meget stor Del Spørgsmaal, som vi tidligere har haft Lejlighed til at beskæftige os med her i Tinget. I de to foregaaende Samlinger har der foreligget et Lovforslag, som berørte de fleste af de heromhandlede Hovedpunkter, og det er rigtigt, som det blev sagt af den ærede Ordfører for Venstre (Rytter), at man har mødt dette Lovforslag med den Indvending, at det kom saa hurtigt efter den sidste store Revision af Retsplejeloven, at man ikke mente at kunne fremme det — en Indvending, som vi fra vor Side ikke kunde anerkende, bl. a. fordi det drejede sig om Forhold, der vedrørte helt andre Omraader af Retsplejen end dem, som denne sidste Revision beskæftigede sig med. Vi fra vor Side har anstrengt os for at faa en Realitetsforhandling i Gang om disse forskellige Spørgsmaal, og naar den ærede Ordfører for Venstre udtrykte sig paa den Maade, at man kun havde ladet Forslagene ligge, kan jeg ikke erkende Rigtigheden af denne Betragtning. I forrige Rigsdagssam-